

missionens, ikke vilde forhindre en Minister i at handle hurtigt, hvor det af ham skønnedes at være nødvendigt. Min Stilling til denne Ændrings Indførelse er derfor den samme som til den forrige Ændrings Udtagelse. Om end jeg beklager disse Ændringer, vil jeg ikke gøre noget stort Nummer ud deraf. Paa alle de andre Punkter har Landstinget accepteret mine Ændringer, og jeg har accepteret Landstingets Ændringer. De referere sig kun til det, jeg nævnede, Centraladministrationens Forhold til Sundhedsstyrelsen, saa jeg tror ikke, det er nødvendigt særlig at dvæle ved dette. Jeg skal altsaa hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings villige Modtagelse, og jeg skal tilføje, at det vilde være saare heldigt, om det høje Ting maatte kunne beslutte sig til at behandle Lovforslaget ikke blot lige saa villigt, men ogsaa lige saa hurtigt, som det andet Ting har gjort, idet der da vilde være Mulighed for, at det kunde blive til Lov endnu i denne Samling. Det vilde være heldigt baade for Centraladministrationens Skyld og ogsaa for de Forholds Skyld, som ville komme til at sortere under den kommende Centralstyrelse for Sundhedsvæsenet. Der næres et særdeles levende Ønske i Lægekredse om at faa den midlertidige Ordning afløst af en endelig, og dette Ønske deles af Justitsministeriet. Jeg tillader mig hermed at anbefale Lovforslaget til det høje Ting.

Kierkegaard: Ved kongelig Anordning af 13. Maj 1803, altsaa for over 100 Aar siden, oprettedes det kongelige Sundhedskollegium, og lige indtil Aaret 1907 har Sundhedskollegiet siddet som Overbestyrelse for Sundhedsvæsenet her i Danmark. Naar man nu erindrer de mægtige Fremskridt, som ere gjorte paa Lægevidenskabens Omraade, naar man erindrer, hvordan Kendskabet til Sygdommene og deres Behandling er steget i den lange Aarrække, vil man nok kunne forstaa, at der kunde være Trang til en Omordning af selve Overbestyrelsen for Sundhedsvæsenet. Som den højtærede Minister antydede, har der da ogsaa flere Gange været gjort Forsøg derpaa. Allerede saa tidligt som i 1825 gjorde man et Forsøg, som imidlertid løb ud i Sandet, og i 1857 og sidst i 1891 har der paa Rigsdagens Bord ligget Lovforslag om en Omordning. Men indtil Dato, kan jeg gerne sige, staa vi endnu med Sundhedskollegiet — selv om det er ude af Funktion, er det jo ikke retligt ophævet.

Der har været anket meget imod det gamle Sundhedskollegium. Nogle af Ankerne have vel været berettigede, og andre have været mindre berettigede, maaske ogsaa helt uberettigede, men den stærkeste Anke, der i Tidens Løb er kommen frem, er egentlig den, at Forretningsgangen i selve Sundhedskollegiet var saa langsom, at man ikke kunde være tjent med det i Længden. Man skal huske paa, at Sundhedskollegiet bestod af 10—12 Medlemmer, der alle skulde votere i enhver Sag. Forretningsgangen var skriftlig, og hvert af Medlemmerne skulde behandle Sagen, gennemgaa Akterne og underskrive Erklæringen. Var Medlemmerne saa endda enige, saa gik det nogenlunde hurtigt, men var de uenige, maatte det hele gaa om igen. At en saadan Forretningsgang sinkede, er jo ret indlysende, og naar nu Medicinalkommissionen, der blev nedsat i Henhold til en i forrige Samling vedtagen Lov, har haft den Opgave at stille Forslag om en ny Ordning af Overbestyrelsen for vort Sundhedsvæsen, har den navnlig set sin Opgave i at simplificere Overbestyrelsen, gøre den saa enkel som muligt og samtidig forsyne den med saa udmærkede Kræfter, som det overhovedet er muligt. Jeg tror, det kan siges med Sandhed, at Kommissionen har løst denne Opgave paa en ret tilfredsstillende Maade. Naar man ser hen til, hvordan man i andre Lande har ordnet Overbestyrelsen for Sundhedsvæsenet, saa staar det saaledes for mig — maaske er Aarsagen den, at enhver jo synes bedst om sit eget Barn —, at hvis vi faa gennemført det Lovforslag, som nu ligger paa Tingets Bord, saa have vi her i Danmark sikkert en af de bedste Ordninger, der overhovedet findes, og jeg tror, at naar andre Landes Lovgivningsmagter skulle behandle et saadant Spørgsmaal, ville de se hen til os.

Fremfor det gamle Sundhedskollegium har den her foreslaaede Ordning den Fordel, at Overbestyrelsen er skilt ad i sine to væsentlige Bestanddele, nemlig den administrative Centralstyrelse for sig som et Sundhedsraad og et Retslægeraad ved Siden deraf, aldeles uafhængigt og uden Forbindelse med selve Sundhedsraadet og forsynet med — i alt Fald er det Meningen — saa gode Kræfter, at man trygt kan lægge de Skøn, som dette Retslægeraad i Tidernes Løb paa Forlangende af Domstolene kommer til at afgive, i dets Hænder. Her har man gjort sig Umage for at gøre dette Retslægeraad saa uafhængigt og uangribeligt som vel muligt,